

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5654/2560

กรมศุลกากร กับพวกโจทก์ นายสยาม โมฮินจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 2, ป.รัษฎากร มาตรา 77/1,

พ.ร.บ.จัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ. 2528 มาตรา 29, ป.วิ.พ. มาตรา 142

ย่อ / หลักกฎหมาย

ตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 2 คำว่า "ผู้นำของเข้า" หมายความว่า ความรวมทั้งและใช้ตลอดถึงเจ้าของหรือบุคคลอื่นซึ่งเป็นผู้ครอบครองนี้มีส่วนได้เสียชั่วขณะหนึ่งในของใด ๆ นับแต่เวลาที่นำของนั้นเข้ามาจนถึงเวลาที่ส่งมอบให้ไปโดยถูกต้องพ้นจากรักษาของพนักงานศุลกากร และคำว่า "ผู้ส่งของออก" หมายความว่า เป็นทำนองเดียวกันโดยอนุโลม และ ป.รัษฎากร มาตรา 77/1 (11) บัญญัติว่า "ผู้นำเข้า" หมายความว่า ผู้ประกอบการหรือบุคคลอื่นซึ่งนำเข้า ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ฮ. ถึงแก่ความตายเมื่อวันที่ 14 มีนาคม 2547 แต่ใบขนสินค้าพิพาททั้ง 3 ฉบับ ระบุว่าวันนำเข้าสินค้าซึ่งเป็นวันหลังจาก ฮ. ถึงแก่ความตายไปแล้ว เมื่อจำเลยเป็นผู้ลงชื่อในใบขนสินค้าพิพาททั้ง 3 ฉบับ ในฐานะผู้ผ่านบัตรพิธีศุลกากร ประกอบกับตามเหตุผลประกอบคำอุทธรณ์ของจำเลยซึ่งจำเลยรับว่าเป็นผู้ดำเนินการพิธีการทางศุลกากรและตรวจปล่อย กรณีจึงถือว่าจำเลยเป็นผู้มีส่วนได้เสียชั่วขณะหนึ่งในของที่นำเข้านับแต่เวลาที่นำของนั้นเข้ามาจนถึงเวลาที่ส่งมอบให้ไปโดยถูกต้องพ้นจากรักษาของพนักงานศุลกากร ตามพฤติการณ์แห่งคดีจึงถือว่าจำเลยเป็นผู้นำของเข้า

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงินค่าภาษีอากรพร้อมเงินเพิ่ม 1,642,678 บาท แก่โจทก์ทั้งสอง กับให้จำเลยชำระเงินเพิ่มอากรที่ชำระขาดอัตราร้อยละ 1 ต่อเดือนหรือเศษของเดือนของเงินอากรที่ค้างชำระ 1,440,946 บาท นับจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระอากรที่ชำระขาดเสร็จแก่โจทก์ทั้งสอง จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลภาษีอากรกลางพิพากษายกฟ้อง ให้โจทก์ทั้งสองร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 10,000 บาท โจทก์ทั้งสองอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันพิงยุติได้ว่า จำเลยเป็นชิปปิ้งบริหารจัดการธุรกิจออกของอำนาจความสะดวกในการนำสินค้าเข้ามาในราชอาณาจักร ระหว่างวันที่ 6 มกราคม ถึงวันที่ 9 พฤษภาคม 2548 นายฮกได้นำเข้าสินค้าน้ำมัน เนย พร้อมยื่นใบขนสินค้าขาเข้าตามแบบแสดงรายการใบขนสินค้าขาเข้าพร้อมแบบแสดงรายการภาษีสรรพสามิตและภาษีมูลค่าเพิ่ม โดยแสดงพิกัด 0405.901 อัตราอากรร้อยละ 5 พร้อมกับเสียอากรขาเข้าและภาษีมูลค่าเพิ่มผู้นำเข้าได้รับของออกจากการอารักขาของเจ้าพนักงานศุลกากรแล้ว โดยจำเลยลงชื่อในใบขนสินค้าพิพาททั้งสามฉบับ ในฐานะผู้ผ่านบัตรพิธีศุลกากร ส่วนผู้ที่ลงลายมือชื่อเป็นผู้นำเข้าและรับของคือนายฮก ต่อมาโจทก์ทราบนายฮกถึงแก่ความตายเมื่อวันที่ 14 มีนาคม 2547 โจทก์ที่ 1 ตรวจสอบแล้วพบว่าสินค้าที่นายฮกนำเข้าตามใบขนสินค้าขาเข้าพิพาททั้งสามฉบับเป็นของพิกัด 0405.909 อัตราอากรร้อยละ 30 รวมแล้วผู้นำเข้าชำระภาษีอากรขาดไป 1,642,678 บาท โจทก์ที่ 1 มีหนังสือแจ้งการประเมินให้จำเลยชำระอากรขาเข้าและภาษีมูลค่าเพิ่มพร้อมเบี้ยปรับและเงินเพิ่ม จำเลยอุทธรณ์การประเมินต่อคณะกรรมการพิจารณา

อุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์พิจารณาแล้วมีคำวินิจฉัยไม่พิจารณาคำอุทธรณ์และคัดค้านการประเมินภาษีของจำเลย โดยมีเหตุผลแห่งคำวินิจฉัยว่า เมื่อจำเลยได้อุทธรณ์ในประเด็นว่า จำเลยมิได้เป็นผู้นำเข้า จำเลยเป็นเพียงตัวแทนผู้นำเข้าหรือซิปป์ ทำหน้าที่ดำเนินการพิธีศุลกากรและตรวจปล่อยตามที่ผู้นำเข้ามอบอำนาจ จำเลยจึงไม่อยู่ในฐานะต้องรับผิดชอบตามแบบแจ้งการประเมิน จำเลยมิได้อุทธรณ์ในประเด็นการประเมินอากรของเจ้าพนักงานเพราะเหตุการนำเข้าสินค้าน้ำมันเนยของร้านฮกก่าจันด์ มีการสำแดงประเภทพิกัดอัตราไม่ถูกต้อง จึงเห็นควรไม่พิจารณาวินิจฉัยคำอุทธรณ์และคัดค้านการประเมินภาษีอากรของจำเลย มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ทั้งสองว่า จำเลยต้องรับผิดชอบในหนี้ภาษีอากรตามฟ้องต่อโจทก์ทั้งสองหรือไม่ ปัญหานี้ ตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 2 เพื่อประโยชน์แห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือบทกฎหมายอื่นอันเกี่ยวแก่ศุลกากร และในการแปลความแห่งพระราชบัญญัติหรือบทกฎหมายนั้น ๆ ถ้อยคำต่อไปนี้ ถ้าไม่แย้งกับความในบทหรือเนื้อเรื่องไซ้ร้ให้มีความหมายและกินความรวมไปถึงวัตถุและสิ่งทั้งหลายดังกำหนดไว้ต่อไปนี้ คือ...คำว่า "ผู้นำของเข้า" หมายความว่าความรวมทั้งและใช้ตลอดถึงเจ้าของหรือบุคคลอื่นซึ่งเป็นผู้ครอบครองหรือมีส่วนได้เสียชั่วขณะหนึ่งในของใด ๆ นับแต่เวลาที่นำของนั้นเข้ามาจนถึงเวลาที่ได้ส่งมอบให้ไปโดยถูกต้องพ้นจากรักษาของพนักงานศุลกากรและคำว่า "ผู้ส่งของออก" ให้ความหมายเป็นทำนองเดียวกัน โดยอนุโลม และประมวลรัษฎากร มาตรา 77/1 บัญญัติว่า ในหมวดนี้ เว้นแต่ข้อความจะแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น... (11) "ผู้นำเข้า" หมายความว่าผู้ประกอบการหรือบุคคลอื่นซึ่งนำเข้า ศาสนิก้าแผนกศุลกากร เห็นว่า นายฮกถึงแก่ความตายเมื่อวันที่ 14 มีนาคม 2547 แต่ปรากฏว่า ใบขนสินค้าพิพาททั้งสามฉบับระบุวันนำเข้าสินค้าเมื่อวันที่ 6 มกราคม 2548 วันที่ 12 มีนาคม 2548 และวันที่ 9 กรกฎาคม 2548 ซึ่งเป็นวันหลังจากนายฮกถึงแก่ความตายไปแล้ว เมื่อจำเลยเป็นผู้ลงชื่อในใบขนสินค้าพิพาททั้งสามฉบับในฐานะผู้ผ่านบัตรพิธีศุลกากร ประกอบกับตามเหตุผลประกอบคำอุทธรณ์ของจำเลย ข้อ 4 ซึ่งจำเลยรับว่าเป็นผู้ดำเนินการพิธีการทางศุลกากรและตรวจปล่อย กรณีจึงถือว่าจำเลยเป็นผู้มีส่วนได้เสียชั่วขณะหนึ่งในของที่นำเข้านับแต่เวลาที่นำของนั้นเข้ามาจนถึงเวลาที่ได้ส่งมอบให้ไปโดยถูกต้องพ้นจากรักษาของพนักงานศุลกากร ตามพฤติการณ์แห่งคดีจึงถือว่า จำเลยเป็นผู้นำของเข้า ดังนั้น สำหรับภาษีมูลค่าเพิ่มตามประมวลรัษฎากร เมื่อจำเลยได้รับแจ้งการประเมินแล้ว จำเลยไม่เห็นพ้องด้วยต้องใช้สิทธิอุทธรณ์การประเมินต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ตามหลักเกณฑ์วิธีการ และระยะเวลาตามมาตรา 30 (1) (ก) แห่งประมวลรัษฎากร เมื่อจำเลยไม่อุทธรณ์ประเด็นภาษีมูลค่าเพิ่มจำนวน 100,866 บาท และเงินเพิ่มจำนวน 100,866 บาท จึงยุติตามการประเมินของเจ้าพนักงานประเมินแล้ว ส่วนภาษีอากรตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 จำเลยได้อุทธรณ์การประเมินต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ภายใน 30 วัน นับแต่ได้รับแจ้งการประเมินตามมาตรา 112 ฉ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 เมื่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ว่า เมื่อจำเลยอุทธรณ์ว่าจำเลยมิใช่ผู้นำเข้า และมีตัวแทนของผู้นำเข้า จำเลยเป็นเพียงซิปป์ดำเนินการพิธีการศุลกากรและการตรวจปล่อยตามที่ผู้นำเข้ามอบอำนาจ จำเลยจึงไม่อยู่ในฐานะรับผิดชอบตามแบบแจ้งการประเมินและคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ไม่วินิจฉัยเนื้อหาภาษี เนื่องจากจำเลยมิได้อุทธรณ์ว่ามีการสำแดงพิกัดอัตราศุลกากรถูกต้องแล้ว คำวินิจฉัยอุทธรณ์นี้มีได้เพิกถอนการประเมินแต่อย่างใด เมื่อจำเลยไม่เห็นด้วยกับการประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ จำเลยต้องใช้สิทธิอุทธรณ์คำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ต่อ

ศาลภาษีอากรกลาง เพื่อให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนการประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ภายในกำหนดเวลา 30 วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ตามมาตรา 112 รัฐธรรมนูญ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 เมื่อจำเลยไม่อุทธรณ์หรือฟ้องคดีต่อศาลภายในกำหนดเวลาดังกล่าว หนังสือแจ้งการประเมินยังคงเป็นคำสั่งทางปกครองที่กำหนดให้จำเลยต้องชำระค่าภาษีอากรอยู่เช่นเดิม มิได้ถูกยกเลิกเพิกถอนไปแต่อย่างใด จำนวนภาษีศุลกากรตามใบขนสินค้าขาเข้ารวม 3 ใบ ขนสินค้าคำนวณอากรขาเข้ารวม 1,440,946 บาท พร้อมเงินเพิ่มอากรขาเข้าย่อมยุติตามการประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ จำเลยไม่ชำระค่าภาษีอากร โจทก์นำคดีมาฟ้อง จำเลยก็ไม่อาจต่อสู้คดีต่อศาลว่าจำเลยไม่ต้องรับผิดชอบตามจำนวนภาษีที่ยุติตามการประเมินแล้ว โดยอ้างมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 ว่าจำเลยเป็นเพียงชิปปิ้งดำเนินพิธีการศุลกากร แต่จำเลยมิได้ลงลายชื่อเป็นผู้นำเข้า และไม่ได้ลงลายมือชื่อเป็นผู้รับมอบอำนาจจากนายฮกเป็นตัวแทนจัดการในเรื่องดังกล่าว เมื่อจำเลยไม่อาจยกเป็นข้อต่อสู้ในคดีนี้และเป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้โจทก์ทั้งสองและจำเลยจะมีได้ยกขึ้นว่ากล่าวกัน ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรเห็นสมควรยกขึ้นวินิจฉัยตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ.2528 มาตรา 29 (เดิม) ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) ประกอบมาตรา 246 กรณีไม่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ทั้งสองว่าจำเลยเป็นตัวแทนเจ้าของสินค้าต้องรับผิดชอบมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 หรือไม่ เพราะไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลง ดังนั้น จำเลยจึงต้องชำระอากรขาเข้าที่ขาดจำนวน 1,440,946 บาท พร้อมเงินเพิ่มอากรขาเข้าอัตราร้อยละ 1 ต่อเดือน ของอากรขาเข้าที่ขาด และภาษีมูลค่าเพิ่มและเงินเพิ่มเป็นเงิน 201,732 บาท ที่ศาลภาษีอากรกลางพิพากษามานั้น ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรไม่เห็นพ้องด้วย พิพากษากลับ ให้จำเลยชำระหนี้ภาษีอากร 1,642,678 บาท พร้อมเงินเพิ่มอากรที่ชำระขาดในอัตราร้อยละ 1 ต่อเดือนหรือเศษของเดือนจากเงินอากรที่ชำระขาดจำนวน 1,440,946 บาท นับจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 30 ธันวาคม 2557) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลให้เป็นพับ

องค์คณะ

สนธิศาสตร์ เจตนารวาพงศ์ · ไสลเกษ วัฒนพันธุ์ · อธิป จิตต์สำเร็จ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5654/2560>